

Selena en de hond

Hij wist zich ternauwernood een houding te geven. Hij wilde niet laten merken dat hij haar van de foto herkende. Niet te veel onthullen, daar komt alleen maar narigheid van. Het ene feit zal vroeg of laat leiden tot het andere. Als hij eenmaal zou opbiechten haar van de foto te herkennen, dan gaf hij impliciet ook toe dat hij eerder in het verlaten huis was geweest. Dan zou hij ook moeten toegeven Harro ontmoet te hebben. Hij moest het verhaal zo brengen dat hij haar beeltenis nooit eerder gezien had en Harro nooit had ontmoet.

Hij zou wellicht kunnen toegeven dat hij voor de deur had gestaan en ‘Hallo, is daar iemand?’ had geroepen. Hij zou kunnen zeggen dat hij geen teken van leven had gekregen. Hij was gewoon nieuwsgierig geweest. Om nieuwsgierigheid kan niemand veroordeeld worden.

Wanneer hij zou bekennen Harro gekend te hebben, dan moest hij ook zijn rol bij zijn verdwijning opbiechten! Dat nooit! Wat zou ze ervan denken? Hij wist zelf ook niet wat hij er van vond, laat staan een buitenstaander. Hij had Harro alleen maar een dienst bewezen. Enkel en alleen op zijn uitdrukkelijke verzoek. Oké, het was misschien niet zo verstandig om hem daar onder die boom in zijn eentje achter te laten. Hij deed wat hij niet wilde met grote tegenzin. En toen was hij opeens verdwenen. Onbegrijpelijk! Kun je schuldig zijn wanneer je de gebeurtenissen helemaal niet kunt beïnvloeden of kunt verklaren? Vast stond dat zij van al deze dingen nooit iets te weten mocht komen.

En goedbeschouwd, wat viel er te vertellen, laat staan te bekennen? Hij had die oude gek de berg op gesjouwd en nu was hij verdwenen. Hij was in de ijle lucht opgelost. Ten hemel opgevaren. Het is onwaarschijnlijk, maar waar. Met dat uitgemergelde lijf kon hij geen kant op. Hij kon niet eens op zijn benen staan.

Het was een einde met voorbedachten rade. Of hij ten hemel was opgevaren of niet, feit was dat hij er niet meer was. Ik neem aan voorgoed.

Wat voor een vreemdsoortig spelletje werd er gespeeld? Nadat hij Harro daar had achtergelaten was hij tot inkeer gekomen. Met een zwaar gemoed was hij de berg weer opgelopen. Daar aangekomen had hij alleen maar de kale boom aangetroffen. Dezelfde plek waar hij eerder Harro had achtergelaten.

De dag van de bevlekking had Harro hem de stuipen op het lijf gejaagd. Als een engel had hij zich uit de duisternis stilgehouden. Eenmaal zichtbaar geworden had hij ‘Vreest niet’ maar weer eens uit de kast gehaald. Maar hij was zich wezenloos geschrokken toen Harro opeens uit de duisternis opdoemde. Hij had zich uit het niets los geworsteld. Wat gebeurd is kan ook een tweede keer gebeuren. Harro zal opnieuw opdoemen uit de schemering los worstelen en zich bekend maken. Dat is een ding wat zeker is.

Duco wist zich met de situatie geen raad. Moest hij haar betrekken in het onverklaarbare? Ze zou hem vol argwaan aankijken en hem harde verwijten maken. Hij zou het leven van Harro in de waagschaal hebben gelegd. Een kind kon begrijpen dat zo'n inspanning zijn einde zou betekenen. Duco beseftte maar al te goed dat een bekentenis de kans op een mooi en liefdevol samenzijn in de weg zou staan.

Hij had even overwogen om alles maar gewoon op tafel te gooien. Alles opgeven, de hele bliksemse boel. Al dat gedoe over het zogenaamde goed en kwaad, over bewust of onbewust schuldig zijn, al dan niet te goeder trouw zijn en fouten maken.

Hij zou het zo goed mogelijk willen uitleggen. Zo nodig zou hij voor haar op de grond knielend, tot tranen toe bewogen. Hij zou haar willen zeggen dat hij hem alleen maar had willen helpen.

Wat er op de berg gebeurd is was hem een raadsel. 'Geloof me, Selena! Geef me nog één kans!'

Maar ze zou hem resoluut de deur wijzen. De kans op een romantische vervlechting van twee hunkerende zielen was dan voorgoed verkeken.

Alles wat met Harro's verdwijning te maken had moest geheim blijven. Sleutel omdraaien en mondje dicht. Dan pas zal alles veilig zijn. Alleen Harro zou zijn verhaal kunnen tegenspreken.

De kans dat Harro opeens zou opduiken leek hem verwaarloosbaar, maar toch groter dan nul.

Harro was op een vreemde wijze uit het leven gestapt, dus waarom dan ook niet op een wonderbaarlijke er weer instappen? Alles wat eerder is gebeurd, zal opnieuw kunnen gebeuren. Hij voelde de animistische energie de wereld instromen. Wanneer de vertrouwde logica onvoldoende houvast biedt, dan doen de oude verhalen, sprookjes en duistere overleveringen weer van zich spreken. Het enige wat hij op dat moment als zinvol achtte, was het stug blijven ontkennen van wat hij had meegemaakt. Hij wist van niets. Hij had Harro nooit ontmoet. Hij had bovendien geen flauw benul van wat er aan de hand was.

Het viel hem op dat ze niet veel ouder was dan de vrouw op de foto. Hij vroeg zich af hoe een oude man als Harro zo'n mooie jonge vrouw voor zich had gewonnen. Was er soms geld in het spel? Had hij macht over haar gehad? Zij over hem?

Het verlaten huis ademde niet de sfeer uit van een onmetelijke rijkdom.

Oppassen. Je moet niet te snel oordelen. Ook de rijken kunnen zich als gewone mensen voordoen.

Ze bleef hem vriendelijk aankijken. Ze vertelde dat ze hier met Harro had afgesproken. In zijn antwoord had hij geschreven dat hij ernaar uitzag.

Samen met haar vriend zou ze hier in alle rust kunnen wandelen, mediteren en vooral lachen. De wond veroorzaakt door de weggerukte liefde was nog gevoelig. Iedereen krijgt te maken met verlies van dierbaren, maar niemand beseft hoe het spel gespeeld moet worden. Zeker niet wanneer je jong en verliefd bent.

Jezus, Maria! Wat is het toch een mooie vrouw! Hij kon zijn gedachten er niet bij houden. Hij hoorde niet alles wat er gezegd werd. Hij zou schrikken wanneer ze hem opeens wat zou vragen.

Ze was als een ongewone omstandigheid die de gewone dingen omstraalde met een laagje magie. Net als zonlicht was ze plotseling aan hem verschenen. Hij zag het stralend blauw licht dat vanuit haar ogen scheen! Hij bleef haar maar in bewondering aanstaren, slap in de weke knieën, compleet van de wereld.

Het was een imponerende energie die hij niet eerder zo sterk had gevoeld. Heel apart, ontegenzeggelijk mooi, maar ook wat ongemakkelijk.